

ÜSTÜN DÖKMEN

MEKTUP

ROMAN

Remzi Kitabevi

PROF. DR. ÜSTÜN DÖKMEN, 1954 yılında İstanbul’da dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu Erzurum’da, liseyi Ankara’da bitirdi. Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü’nden lisans ve yüksek lisans derecesi aldı.

Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi’nde Psikolojik Danışma ve Rehberlik Bölümü’nde 1988’de doçent, 1994’te profesör unvanı aldı. Uzun yıllar televizyonlarda “Küçük Şeyler” dizisini hazırlayıp sundu. Dökmen’in çok sayıdaki bilimsel makalesinin yanı sıra, psikoloji ve kişisel gelişim alanında kitapları, romanları, tiyatro eserleri, masal ve şiir kitapları bulunmaktadır.

Üstün Dökmen’in yayınevimizden çıkan kitapları:

Roman: *Miyase’nin Kuzuları; Ladesçi; Kelebekler ve İnsanlar; Kuzular Vadisi; Metrestepe; Menderes; Irmağın Gölgesi, Yorgun Heykel, Sağdıç*

Oyun: *Komşu Köyün Delisi/Nokta Nokta Hanım’ın Hayatı; Otoyolda Piknik/Padişah-ı Hali Osman/Uluğ Bey; Pusulamı Ayarlarmısınız?/Depremzâdeler Mahallesi; Tangramım Nerede?/Pepe mi Sobe mi?/Duru’nun Yıldızları*

Çocuk: *Duru ile Doruk dizisi: Mevsimler; Oyuncak Şehir; Küçük Gezinler; Piknikte..., Hangisi Doğru, Köy Gezisi*

Şiir: *Ankara Destanı, Toplu Şiirler*

İnceleme: *İletişim Çatışmaları ve Empati; Varolmak Gelişmek Uzlaşmak; Küçük Şeyler 1–Deniz Kabukları; Küçük Şeyler 2–Suflörlü Yaşamlar, Tulumbacı Sendromu, Psikolojik Düğümler; Küçük Şeyler 3–Yaşama Yerleşmek; Küçük Şeyler 4–Eşitler Evi; İnsanın Korunakları-1: Deriden Kültüre; İnsanın Korunakları-2: Mimari (Selcan Dökmen ile); Psikodrama ve Sosyometri*

ÜSTÜN DÖKMEN

MEKTUP

Remzi Kitabevi

MEKTUP / Üstün Dökmen

© Remzi Kitabevi, 2024

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2189-0

BİRİNCİ BASIM: Doğan Kitap, Haziran 2017

İKİNCİ BASIM: Remzi Kitabevi, Haziran 2025

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Babama...

Mühim ve Önemli Not

Sevgili okur, bu romandaki her şey hayal ürünüdür; romanda, Lorca'nın mektubu dâhil hiçbir tarihi mektup, kitap ya da öğreti açıkça ima edilmemektedir. (Sayın editör, lütfen, “İma'nın kapalı-sı açığı olmaz, ima zaten imadır, dolaylı bir dokundurmadır” diye düşünerek “açıkça” kelimesinin üzerini, açıkça çizmeyiniz. İmalar, yeryüzünün katmanları gibidir, en üstteki ile en alttaki arasında kot farkı vardır. İnşaat sektöründe kot farkı, çok kârlıdır, edebiyatta ise maddi açıdan kâr getirmese de anlam açısından zenginlik katar esere.)

Romandaki –öğretmen dâhil– tüm kişiler, –Gardenbahçe kasabası Arpalı köyü dâhil– tüm mekânlar bir kurgudur, yalnızca hayal edilmiştir; olayların geçtiği yerler, verimli yaylalar ve ormanlar ile çıplak dağların, tepelerin bir araya geldiği hayali bir coğrafyadır. Olaylar da öyle. Hikâyeyi okurken lütfen kimse üzerine alınmasın, kimse işgüzarlık edip durumdan vazife çıkarmaya, öküz altında buzağı, gebe koyunun karnında tavuk aramaya kalkışmasın. Kurgu demek –bir açıdan– uydurma demektir; bu roman, masallar gibi, bilim kurgu gibi, destanlar gibi bir hayal ürünüdür. Okuyana keyif verirse az-biraz da düşündürür, sağını solunu karıştıranlara sarmısak ile soğan arasındaki farkı sorgulatabilirse hedefine ulaşmış sayılır.

Sayın editör, az-biraz'ı da düzeltmeye kalkışma; halkımız bu terimi kullanır. Ayrıca başlıktaki, “mühim” ve “önemli” kelimelerinin eş anlamlı olduğunu zannedip ikisinden birinin üzerini de çizme. Çizdiysen tövbe et. Söz konusu iki kelimenin tarihsel ar-

ka planları arasında, bugün bizim anlayamadığımız, insan aklının kavrayamayacağı göksel ve derin bir farklılık vardır. “Niçin?” diye araştırmaya kalkışma, sorgulama; kabul et yeter. Bu sözümü de sorgulama. Sadece suçlular sorgulanmayı hak ederler. Bu dünyada hiçbir fikir, sorgulanmayı hak edecek kadar suçlu değildir. (Sevgili okur, ne dediğimi anlamadıysan bir bilene sor, abine sor mesela. Abin her şeyi bilir.)

Bu roman, bir romandır, belgesel veya yarı belgesel değildir. Romanda, bilindik bir olay işaret edilmedi; yalnızca hırslın hırslıyı nasıl ezdiği dile getirildi. Tarihte, medyada, günümüzde bu olaya bire bir benzer bir olay bulamazsınız. Romandaki kişiler ve olaylar birer hayal ürünüdür, kurgudur, kurulmuş bir çalar saat gibi içinde bir şeyleri uyandırırsa ne mutlu. Bu romanda, Orta Çağ Avrupa’sındaki cadı avlarına yönelik bir ima yoktur, tek tanrılı veya çok tanrılı dinlere bir eleştiri de söz konusu değildir. Sadece insanların tabiatlarına ilişkin irdelemeler ve eleştiriler vardır. Gerçek hayattan yapılan tek doğrudan esinlenme, romandaki tuz mağarasıdır; Kastamonu’da bulunan ve içinde yıllardan bu yana bozulmadan kalmış bir eşek ölüsü barındıran tuz mağarası, roman için ilham kaynağı olmuştur. Ayrıca romanda çocukların öldürülmesi olayına, Cahiliye Devri’ne gönderme yapıldığı düşünülmenden bakılmalı, yalnızca dünden bugüne, özellikle günümüz savaşlarında, çocuklara yönelik acımasız tutumlara ilişkin sembolik bir anlam yüklenmelidir.

En sonda da görüleceği üzere bu romanda hiçbir öğreti, iğreti bir iğnelemeyle iğnelenmeden, yalnızca insanın, gözünü bürüten, zihnini çürüten bir hırslın ürettiği devasa heykelin altında kalışı, daha da doğrusu, insanın kendi kendisinin altında kalışı, hem kendisini hem başkalarını yok etmesi dile getiriliyor.

Kendinizi ve başkalarını ezmediğiniz günlerde görüşmek üzere.

Notun notu:

Roman içinde bazı bölümlerin başında, birtakım sayılar göreceksiniz. Bunları, toplayıp çıkarmaya kalkışmayın. O bölümde, o sayıların işaret ettiği kelimeleri bir araya getirdiğimizde, bir cümle ortaya çıkmaktadır. Dört işlem yapmak yerine romanın beşinci boyutunu keşfetmeye çalışın.

9

27 Şubat 2017
Armada Otel-İstanbul

Bazen bir mektup gelir, bütün bir dünyayı, en azından sizin dünyanızı değiştirir. Genelde, mektubun kimden geldiği çok önemli değildir; biraz mektupta neler yazdığı, daha çok da okuyanların mektubu nasıl anladığı önemlidir. Renk, nesnede değil ışıktaymış. Anlam da öyle ne nesnede ne de olaylardadır, anlam algınızdadır, aklınızdadır, yorumlarınızla çıkar ortaya. Nesnelerin bilgisini bize getiren şeye, “ışık” deyip laboratuvarında incelemek veya ona “nur” adını verip “Bu konulara bizim aklımız ermez” diyerek ellememek sizin tercihinize kalmıştır.

Işık, kimine göre bir fiziksel olay, kimine göre akıl ötesi ruhani bir şeydir. Sizin varlığınız da öyle; kimine göre biyolojik bir varlıksınız, kimine göre Büyük Patlama’dan bu yana varsınız.

O gün postacı beklediği mektubu getirdiğinde, arkadaşlarının “Öğretmen” adını taktığı Mirza Emir, elleri titreyerek zarfı açtı. Aşk mektubu beklemiyordu Mirza Emir, iş mektubu bekliyordu. Yaşadığı memleketin –buranın dünyanın neresinde olduğunu, her şeyi bildiğini zanneden yazar bile bilmemektedir– eğitim öğretim işleriyle uğraşan Millî Malumat Bakanlığında (MMB) gelen mektuba hızla göz gezdirdiğinde, önce telaştan hiçbir şey anlamadı. Ancak az sonra acı gerçek, *Titanic*’in çarptığı buzdağı gibi gözlerinin önünde beliriverdi. Mektubun son cümlesinde –mektup aslında tek cümleydi– “KPSPSSS’de (Katkısız, Parlak, Salim, Panmuallim ve Sosyal Şecaat Sınavı) memur olabilmek, öğretmen olarak atanabilmek için gerekli puanı alamadınız; siz memur olamazsınız, öğretmen olamazsınız; hiçbir şey olamazsınız” yazıyordu.

Mirza Emir yıkıldı. Mektupta sadece, KPSPSSS’de memur olabilmek için yeterli puanı alamadığı yazılıydı ancak o bu ifadeyi, “Öğretmen olamazsınız, hiçbir şey olamazsınız” şeklinde algılamıştı. Zihni, kendisini korkutan ifadeyi daha da korkunç hâle çevirmişti. Ağlamaklıydı.

Günlerce kendine gelemedi. Gözündeki görüntüler, zihnindeki anılar birdenbire değişti; eski güzel günleri renksiz, sevdiği nesneler neşesizdi artık. Uçurumun ucundaydı sanki, önü boşluk ve karanlık, arkası ucube ve uzak, çevresi sisler içinde flu-gri bir hâldeydi; kasları hem kaskatıydı hem pelte gibiydi; kalbi kaygıyla çarpıyordu; hem alev alevdi içi hem buz gibi; vücudu, bir savaş-

çının yayı gibi gergin, aynı anda daha savaş başlamadan esir düşmüş gibi hâlsizdi.

Mirza, kendisini sistemin, dünyanın dışına atılmış gibi hissediyordu; devlet memuru olamayacaktı, özel sektöre giremezdi, bir tarihçiyi özel sektör kolayca işe almazdı; sermayesi de yoktu, ticaret de yapamazdı. Ne siyasete atılabilecek kadar çevresi ne de babası gibi madende çalışabilecek, dar koridorlardan ezilmeden geçebilecek esnek bir yüreği vardı.

Zihninde büyük bir ağırlık vardı; bu ağır kütle, uzayı ve zamanı büken bir gök cismi gibi göğsüne yerleşmişti. Fizikçiler, ağır kütlelerin uzayı ve zamanı büküğünü söyler; Emir'in içindeki ve dışındaki zaman-mekân, buruşturulmuş bir ambalaj kâğıdı gibiydi, bükülmekten öte, buruşturulup kenara atılmış gibiydi.

Mirza Emir, bir büyük adam olmak istiyordu ama nedense “Devlet memuru olamazsın” denildiğinde, içindeki bu büyük hayalin uçup gittiğini zannetti; hayallerini kaybedenlerin yalnızlığına bürünüyordu. *Düşünen Adam* heykelinden daha yalnızdı. Heykel gibi önüne bakıyordu; insanlar onu görüyorlardı ama o kimseyi görmüyor, düşünceler içinde önüne bakıyordu. Düşünceler aklından rüzgârın savurduğu toz taneleri gibi gelip geçiyordu.

Neyse ki Mirza Emir ilerleyen günlerde toparlandı, öğretmen adaylarını KPSPSSS’ye hazırlayan Milli Malumat Bakanlığından onaylı bir kursa kaydoldu. Milli Malumat Bakanlığı, üniversitelerin devlet memuru olmaya yetecek kadar bilgi vermediğini bildiği için bu tür özel kurslara resmen izin veriyordu. Zaten aynı bakanlık, liselerin de işe yarar şeyler öğretmediğini bildiği için gençler üniversite giriş sınavlarına hazırlanabilsinler diye, uzun yıllar özel dershanelere de resmen izin vermişti.

Mirza Emir, arkadaşlarının çağırdığı şekilde Öğretmen, ikinci girişte KPSPSSS’den yeterli puanı aldı ancak bir de sözlü sınavı girmesi gerekiyordu. Sözlü sınavda, bir öğretmenden beklenen kişilik özelliklerini ve dünya görüşünü yeterince sergiledi ancak

dini konulardaki sorulara doyurucu cevap veremedi. (O memlekette, dini konularda doyurucu cevapları olmayanların, karınlarını doyuracak meslek edinmeleri oldukça zordu.)

Anlaşılan Mirza Emir'e, ilkokulda, ortaokulda ve lisede okuduğu din dersleri de yeterli gelmemiştir. Çünkü okullarda, imanın şartları ile İslam'ın şartlarını birbirine karıştıran bir nesil yetişiyordu. Bu gerçeği de bilen Millî Malumat Bakanlığı, dini konularda okulların eksikliğini gidermek için ruhsatı olsun olmasın özel din kurslarına da resmen izin veriyordu.

Bunun üzerine Emir, mahallelerindeki özel bir Kuran kursuna yazıldı. Kursun hocası, on yaşındaki çocuklarla birlikte kursa gidip gelen bu yetişkine saygı ve hayranlık duyuyor, onun dine ilgisini takdirle karşılıyordu. Hoca, Mirza Emir'in öğretmen olarak atanabilmek için kursa kaydolduğunu bilseydi muhtemelen canını sıkılırdı ancak bilmiyordu. Sonuçta hoca ve Emir birbirlerine karşılıklı saygı gösterdiler. Emir, sözlü sınavı geçebilmek için Kuran kursuna yazılmıştı. Dine büyük bir ilgisi yoktu ancak dini itele-yen, öteleyen bir tavır da yoktu. Tek tanrılı dinlere hatta Budizm gibi öğretilere saygılıydı.

Emir bu kursu da başarıyla bitirdi, KPSPSS'ye üçüncü kez girdi, kazandı, sözlü sınavı da kazandı. Artık dini bilgileri de tamdı; sınıf öğretmenini kadrosuyla bakanlığa atandı. Bir okula tayin etmediler, bakanlık bünyesinde istihdam ettiler; çünkü yazılıda ve sözlüde göz doldurmuş, göz yaşartıcı bir performans sergilemişti.

Atandığı gün, annesi ve babası çok ağladı; gözyaşları, pencereden süzülen yağmur damlaları gibiydi, içlerindeki gerginliği gideriyordu ama aynı zamanda dış dünyayı görmelerini zorlaştırıyordu. Tek bir sınavı kazandı diye oğullarının bütün hayatının garantilendiğini zannettiler.

Atama gerçekleşikten birkaç gün sonra arkadaşları bir kutlama partisi düzenlediler, partide *Education* adlı parçayı çaldılar. Millî Malumat Bakanlığına atanmanın lokal sevinci, global bir pop şarkısıyla kutlandı.

Onu oldum olasıya Öğretmen diye çağıran arkadaşları partide sürekli olarak ona, “Oğlum sen zaten öğretmendin, ne diye tekrar öğretmen oldun?” diye takıldılar. Öğretmenlik, Mirza Emir’in çocukluk tutkusu, gençlik rotasıydı. Öğretmen olarak doğudan doğmuştu; az sonra ülkenin eğitim ufkunda genç bir güneş olarak yükselecekti.

Mirza Emir’in, annesi ev hanımı, babası evini gücün zahmet geçindiren bir maden işçisiydi. Karı koca, çok tehlikeli bir işten ellerine çok az bir para da geçse hâllerine şükreder, daha rahat, daha güvenli bir yaşamı hayal bile etmezlerdi. Kocasını işten dönüp kapıyı çaldığında Emine Hanım, “Oh çok şükür Allah’ım, bu sefer de döndü” diye düşünürdü. Kocasını vardiyasına uğurlayıp kapıyı kapattığı her seferinde ise “Ya ona bir şey olursa” diye kaygılanır, az sonra ev işlerine koyulduğunda da içindeki belli belirsiz duygu kulağına, “Başkalarına olur, bize olmaz” diye fısıldardı.

Başkalarının başına göçük veya grizu patlaması geldiğinde – ölenlerin aileleri dâhil– herkes, “Kaza, bu işin fitratında var” derdi. Öyleydi tabii, grizu madende olurdu, arabada, yolda veya evinizde grizu patlamazdı, yalnızca madenlerde patlardı, demek ki işin fitratı böyleydi. Güvenlik önlemi alınması, şirketlerin fitrat paketleri içinde yer almazdı. Kadere ve fitrata bu sessiz boyun eğiş, iş kazalarını değil, yalnızca insanların kaygılarını azaltırdı; çaresizliklerine çare bulunmuş gibi hissettirirdi onlara.

Madene yakın bir köyde oturan anne ve baba, öncelikle kendi çocukları olan Mirza Emir’in, sonra da konu komşuya ait bütün çocukların, babalarının içinde dönüp durdukları bitimsiz dairenin dışına, ancak okuyarak çıkabileceklerini düşünüyordu. Baba Abdullah Usta’ya göre oğlunun, yeraltında dönüp dolaşan maden koridorlarında kaybolmaması için tek şansı okuması, büyük adam olmasıydı. Muhtemelen bu düşünceyle başkalarına oğlundan söz ederken “Benim oğlum okuyacak, şahlardan, padişahlardan büyük adam olacak” demeye başladı.

Sonra bu dilek, anne Emine Hanım’ın diline de dolandı, o da “Benim oğlum büyük adam olacak” der oldu. Büyük adam ol-

ma isteği, giderek Mirza Emir'in yaşam amacı, kendisine yüce makamlar tarafından çizilmiş bir kader oldu âdeta. O, büyük bir adam olacaktı. Hangi alanda? Alan önemli değildi.

Ortaokulda okurken Mirza Emir'in içinde, hangi konuda büyük adam olacağı sorusu, doğmaya çalışan bir güneşin sancısı gibi büyüyordu. Kızılık vardı, sabahın geleceği kesindi; ancak güneş, gökte yükselmeye hazır bir bayrak gibi ufukta doğmamıştı henüz.

Babası, Abdullah Usta, başka babalar gibi oğluna arada, "Oğlum, hayatta bir şeye baş ol da neye baş olursan ol, istersen soğan başı ol" derdi.

Babası, bu bakış tarzıyla "Rütbe önemli değil, işini iyi yap" ile-tisi vermiyordu, yalnızca oğlunun baş olması dileğini dile getiriyordu.

Mirza asker olabilirdi, bir uzman çavuş, bir komiser, bir kaymakam olabilirdi; işçilere emirler veren bir taşeron firması kâhyası veya bir maden mühendisi olabilirdi. Ancak bunların hiçbirisi yeterli gelmiyordu Emir'e. Bilindik rütbelerin üzerinde, görülmedik bir büyük adam rolü istiyordu. Önde giden olmak, baş olmak, boyun eğdirici kadere başkaldırmak istiyordu.

Ortaokulda yaz tatillerinde köye gittiğinde, okul masrafına katkısı olsun diye çobanlık yapıyordu. Bir gün, kuşluk vakti güneşi altında koyunlar yeşillikte yayılırken "Şimdi çobanlık yapıyorum ama büyüdüğümde büyük adam olacağım... Olacağım da nasıl olacağım?" diye düşünüyordu ki birden çobanlığın bir peygamber mesleği olduğu geldi aklına. Hz. İsa ve Hz. Muhammed gençliklerinde çobanlık yapmışlardı. Heyecanla "Ben de çobanlık yapıyorum, o zaman büyük adam olabilirim" diye düşündü. Yaptığı bu çobanlık daha başlangıçtı; bu, daha başlangıçtı. Büyük peygamberler, çobanlığın ötesine geçmişlerdi, sadece küçük sürülerin değil, büyük kitlelerin önderi olmuşlardı, onları etkilemiş, yönlendirmiş, arkalarından gelmelerini sağlamışlardı.

Mirza Emir, o günden itibaren işe çobanlıkla başlayıp büyük, çok büyük adam olmanın yollarını düşünmeye başladı. Okuyup

anladığı kadarıyla tek tanrılı dinlerin peygamberleri, kariyerlerini, insanları eğiterek, bir tür öğretmenlik yaparak sürdürmüşlerdi. O hâlde o da toplumun öğretmeni olmalıydı.

Bir süre bu konuyu unutan Emir, lisede yüzeysel olarak Buda'dan, Konfüçyüs'ten haberdar oldu. Bunlar peygamber değillerdi ama bir tür öğretmendiler, öğretileri vardı, insanlara öğretilerini öğretmişler, yaymışlardı. Sonuçta Emir'in içine, bir yüksek öğretmen olma, insanların ihtiyaç duyacakları önemli bilgileri onlara iletme –tebliğ etme– isteği yerleşti. Bu hayalini arkadaşlarına söylediğinde, arkadaşları, önceleri yarı şaka, daha sonra da ciddiden ciddiye, “Öğretmen” demeye başladılar Emir'e. Giderek Mirza Emir adı unutuldu, öğretmen sıfatı ad olup kaldı üstünde. Artık takma adı –lakabı– Öğretmen'di.

Öğretmen, üniversitede tarih bölümünü bitirmiş, felsefe bölümünden ve eğitim fakültesinden de dersler almıştı; coğrafyaya da meraklıydı, zaman zaman coğrafya bölümünün derslerine de girerdi; özellikle Anadolu coğrafyasını öğrenmek istiyordu.

Tarih bölümünü bitirdiğinde, öğrendiği en önemli şey, dinler tarihi dâhil tüm tarih kitaplarında dile getirilen siyasi tarihe kuşkuyla bakmak, dedikodular üzerine oturtulan yazılı olmayan tarihe ise hiç inanmamaktı. İşin içine dedikodular, kişisel ve toplumsal çıkarlar girdiğinde, tarih, tarih sayılmak yerine, yalnızca bir tahrif sayılabiliyordu. İnsanlar tarihin mahzenlerine içbükey ve dışbükey aynalar koymuşlardı; kendi tarihlerine bakarken pi-reyi deve yapan, ecdadının başarılarını abartan dışbükey aynaları, komşularının tarihlerine bakarken de deveyi pire yapan, komşunun başarılarını küçümseyen içbükey aynaları kullanıyorlardı.

Mirza Emir, genç yaşına rağmen kendi aklıyla şunu öğrenmişti: Tarihte, pozitif bilime önem veren, erkeğin kadına eşitliğini savunan demokratik yönetim şekilleri vardı ancak bunun dışında çok sayıda kalıplaşmış düşünme şekli, yönetim tarzı, izm de vardı; faşizm, komünizm gibi. Mirza'ya göre, her izm'in diğerine yönelttiği olumsuz eleştiriler genelde haklıydı fakat kendisine yönelttiği övgüler gerçekçi değildi.

Öğretmen, ülkesinin Millî Malumat Bakanlığının ARGE birimine memur olarak atanmıştı. İlk hafta arkadaşları ellerinde çiçeklerle gelip kutladılar. Daire başkanı onu odasına çağırıp bizzat elini sıkı. Zat işleri (personel) müdürü de bizzat elini sıkı.

Göreve başladığı günlerde, merdivenleriyle, koridorlarıyla, yemekhanesiyle bakanlık binası, masasının bulunduğu odası, Emir için yepyeni, göz alabildiğine geniş, aydınlık bir ortamdı. Ama zaman içinde, biraz dönüp dolaşan rutin işleştikten, biraz da insan ilişkilerindeki durağanlıktan ve patinajlı iklimden ötürü, aynı bina, aynı koridorlar ve odalar, başlangıca nazaran kasvetli, dar ve loş gelmeye başlayacaktı bu yeni memura.

Öğretmen, bir grup içinde ilk bakışta göze çarpmayan kısa boylu, zayıf bir kişiydi ve sürekli düşünüyormuş izlenimini veren bir yüzü vardı. Görünürdeki sakinliğinin altındaki yaratıcı kıvılcım zaman içinde ortaya çıkacaktı. Çıktı da. İşe başladıktan sonraki birkaç hafta içinde ülkenin eğitim sistemini eleştirmeye başladı.

Yönelttiği eleştiriler, Mirza Emir'i güdüleyen ancak çevresindekileri rahatsız eden, elektrik yüklü gergin bir ortam yarattı bakanlıkta.

Mirza Emir'in atandığı birimin adı ARGE'di. Mühendislerle özenen eğitimciler, "Bizim de bir arge'miz olsun" diyerek bu birimi oluşturmuşlardı. Ancak, arge birimi yenilik üretmek yerine, zaten mevcut olan programları arada bir yeniden onaylayan, hatta sistemi geriye götüren bir büro oluvermişti. Aslında bu eğitim ARGE'si, bakanlığın en çok çalışan birimiydi; ülkenin eğitim sisteminde son elli yılda kırk sekiz tane değişiklik yapılmıştı.

Yapılan değişiklikler, sistemi geliştiren, ileriye götüren türden değil, sadece değişiklik düzeyindeydi. Her değişiklik, bir önceki sistemin yanlış olduğu savından yola çıkıyordu. Bu durumda pek çok geçmiş neslin, yanlış bir sistemde okuduğu anlaşılıyor, mevcut öğrenciler ise şu an doğruluğuna inanılan ancak az sonra yanlışlığı anlaşılacak bir düzenleme içinde eğitim görüyorlardı.

Uzak mı uzak gizemli bir köy...

Genç öğretmen Mirza Emir'in bir mektupla başlayan
kendini arayış öyküsü...

Kurguyla gerçeğin iç içe geçtiği bu öyküde,
Mirza'nın başına neler gelecektir? Gül'e olan aşkı
mutlu sonla bitecek midir?

Üstün Dökmen, bu romanda, bazen aşırı hırslı ve
temelsiz inançların, nasıl büyük yangınlara
dönüşebileceğini, sadece muhterisi ve muktediri değil,
beraberinde pek çok kişiyi de etkileyebileceğini
gösterirken okuyucuyu, kendini ve yaşamı sorgulatan
bir yolculuğa davet ediyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2189-0

9 789751 421890